

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

XIV.évf. 10. szám

Halál és feltámadás

Ha az elmúlt századokban írt könyveket olvassuk, vagy színdarabokat nézzük, feltűnhet, hogy azok milyen sokat foglalkoztak a halál gondolatával, és a halálba menő ember küzdelmeivel. **A halál valahogy hozzátartozott az élethez.** Az emberek családjuk körében haltak meg. A legkedvesebb arcok és tárgyak vették őket körül. A halottakat a templomokban ravatalozták fel, és templomok mellett levő temetőekben helyezték el. A család tagjai minden héten vitték a virágot a sírjára. A mai világban megváltozott a helyzet. A halál témája a hétköznapi életben **tabu** lett. Az emberek családjuktól távol kórházakban halnak meg. Távoli temetőekben helyezik el őket. Csak orvosok, biológusok, pszichiáterek foglalkoznak a halállal. Az emberek a halottakra csak halottak napján emlékeznek.

Az ünnep szép, megható, de hamar véget ér.

A kereszténység számára azonban a halál továbbra sem tabu. A liturgia minden szentmisében megemlékezik a halottakról, az Egyház a hivatalos imájában, a zsolozsmában minden nap könyörög a halottakért. Miért? Nem azért mert az Egyház maradi, nem halad a korrallal, nem mer szembenézni a jövővel, hanem azért mert azt vallja, hogy a **földi élet, a halál és halál utáni élet egy folyamatot** alkot. Az egyház nagy családjába beletartoznak nemcsak azok, akik itt a földön élnek, hanem azok is, akik meghaltak. Ezt a mély, de mégis törékeny hitet nagyon szépen kifejezik a szentírási szakaszok.

A Bölcsesség könyvének a szerzője azt írja, hogy az „*Igazak lelke Isten kezében van, és halál gyötrelme nem érinti őket*”. Majd így folytatja „*Mert ha az emberek szemében kínokat szenvedtek is, a reményük tele volt halhatatlansággal.*” (Bölcs 3,1). A szerző ezzel ki akarja fejezni, hogy Isten kezében van akkor is az életünk, amikor a munkánkat végezzük, amikor megsiratnak, és amikor már megfeledeznek rólunk. Az Isten szeretete átsegít minket a halálán. Ugyanezt a gondolatot fejezi ki SZENT PÁL apostol költői szavakkal, amikor azt mondja: „*Ki szakíthat el minket*

Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongás, üldöztetés vagy éhínség, mezítelenség, veszedelem, vagy kard? De mindezekben diadalmaskodunk azáltal, aki szeret minket.” (Róm 8,35) Krisztus szeretete megőrzi, átsegít, átvezet minket a halálán. Végül az evangéliumban JÉZUS már egészen közvetlenül beszél az örök élet valóságáról. „*Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van*” (Jn 6,54).

Tudjuk, hogy a kenyér és a bor, amit nekünk ad, az Eukarisztia az Ő szeretete, amelyet értünk adott, amely táplál minket, amely közösségbe fog minket. Aki Jézus testét magához veszi, az a **szeretetének a kötelékébe** kerül, és a halál nem tudja kitépni ebből a kötelékből. A szeretet köteléke megőrzi őt

mindentől. Amikor tehát a keresztény ember a halálra gondol nem az elmúlásra gondol, hanem Jézus szeretetére, amely átsegíti őt a halálán.

Végül még egy az örök életre vonatkozó gondolat, amire azért kell kitérnünk, mert sokan lehetünk, akik nem, vagy csak nagyon nehezen tudjuk elképzelni a feltámadásra vonatkozó üzenetet. A Szentírásnak a feltámadásra vonatkozó képeit olvasva arra a következtetésre juthatunk, hogy az örök életben Isten megőrzi és kiteljesíti *személyiségünk* összes egyéni és közösségi értékeit. Így a feltámadásunk azt jelentheti, hogy Isten közelségében, az Ő szeretetétől megneemesítve, kiteljesítve újraélhetjük minden korábbi értékeinket, gondolatunkat, mosolyunkat, emberi kapcsolatunkat. A feltámadás valóban egy nagy közös ünnep lesz, amit Jézus egy véget-nemérő banketthez, **lakomához** hasonlított, amelynek a házigazdája Isten.

A halottak napján, amikor a temetőket látogatjuk, és halottainkért imádkozunk, erre a lakomára, a feltámadásra is gondolunk, és kérjük Istent, hogy ezen mindnyájan részt vehessünk.

Ferenc atya

Az „Örvendetes olvasó” harmadik titka: Akit Te, Szent Szűz a világra szültél

„Abban az időben Augustus császár rendeletet bocsátott ki, hogy számlálják össze az egész földkerekséget. Ez az első népszámlálás Quirinusnak, Szíria helytartójának idejében történt. Elment mindenki a saját városába, hogy följegyeztesse magát. József Dávid házából és nemzetségéből származott. Elment tehát Betlehembe, hogy följegyeztesse magát Máriával, feleségével együtt, aki áldott állapotban volt. Miközben ott tartózkodtak, elérkezett Mária szülésének napja. Megszülte elsőszülött fiát, pólýába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson”(Lk 2, 1-7)

A legismertebb, és képzőművészetben talán a legtöbbet ábrázolt jelenet ez, amelyet még a legkisebb gyermekek is ismernek, hiszen ez a Karácsony... De talán éppen emiatt nem szoktunk igazán a mélyére hatolni annak, hogy milyen csodálatos, nagy dolog történt Júdeában, a római népszámlálás idején. Akkor születik meg a Világ Ura, amikor a világon uralkodó császár próbálja számba venni birodalmát – azt akarván kifejezni, hogy „minden” ember az ő hatalmának van alávetve. Az igazi és örök hatalom, a szeretet hatalma viszont szinte észrevétlenül jelenik meg ebben a világban: az idők teljességében nem tűzijátékos fesztivállal érkezik közénk, hanem családi közösség rejtett meghittségében. Szívszorító, amennyire nem élvez kivételezett helyzetet a Szent Család, hanem éppen ellenkezőleg, alig elviselhető körülmények között éli meg a minden család számára oly fontos eseményt, a gyermek születését. A Gyermekeit, a Megváltó születését... ahogyan mi már ezt innen visszatekintve „magabiztosan” ünnepeljük. Igen, az angyalok híradása, a pásztorok késelem nélküli felkerekedése és a három napkeleti bölcs/király látogatása is ehhez az eseményhez, Jézus születéséhez, annak üdvtörténeti megvilágításához kapcsolódik. Ami azonban igazán fontos, hogy mi magunk járuljunk és térdeljünk a jászol elé és éljük át a Gyermekek születésének jelentőségét: ez az esemény egyszerre tűnik végtelenül, már-már érthetetlenül egyszerűnek, de ugyanakkor – még kevésbé felfogható módon – mindent meghaladó, a fizikai létezés emberi dimenzióját szétfeszítő, szétrobbantó hatalmas történésnek.

A végtelen Isten, mint jászolban fekvő, földi Édesanya által világra hozott, általa táplált esendő kis csecsemő, ez tényleg nem tartozik a könnyen megérthető, még kevésbé az „előre kiszámítható”, kikönyöröghető vallási várakozások, elképzelések közé. Az emberként

megszületett Isten titka tényleg titok, és mint ilyen, a rózsafüzér titkai közül is az egyik legnagyobb felhívás a hitre. Arra, hogy nem kell, nem lehet, és nem is szükséges mindenben a megértés, a megmagyarázás lehetőségét, érveit keresni. Amit ez a karácsonyi történet, a születés elénk tár, azt elsősorban a hitünk révén tudjuk felfogni és rácsodálkozni Isten irántunk tanúsított szeretetének mélységére. Ha nem így közelítünk hozzá, akkor mi emberek meglehetősen értetlenül állunk az előtt, hogy miért volt szükség erre a teljes leereszkedésre, kiüresedésre... talán a közénk tartozás kifejezésére? A szinte teljes kitaszítottság körülményeit látva, szégyenkezve ugyan saját röghöz-kötött gondolkodásunkon, magunkban mégis feltesszük a kérdést, hogy miért „érte meg” Istennek ez az egész, miért teszi ezt értünk? Nyilván nem érdemeltük meg, sem együtt, sem külön-külön... És igazán felforrósodik a szívünk, amint ráérzünk arra, hogy azért, mert Ő Isten, Ő ilyen, mert Ő a Végtelen Szeretet. Elcsitul minden külső és elnémul minden belső „zaj”, ami a karácsonyi titok körül verődött bennünk, és leborulva, hálatelt szívvel szemléljük a Kisdedit. Édesanyjával együtt tudunk hozzá fordulni, végig követve a születését-halálát-feltámadását, amely egyetlen egységet alkot Jézus, az Isten fia megváltói küldetésében.

Jézus születése mindennél nagyobb bizonyíték és biztatás arra, hogy mi valamennyien, a Mennyei Atya bennünket egyenként létrehozó teremtő kegyelméből születtünk meg, nem pedig a véletlen műveként, és az erre a világra való megszületésünk egyben hivatást jelent, számunkra is. Túlzásnak tűnik, és természetesen az is, bármilyen emberi hivatást Jézus megváltói küldetésével összehasonlítani, de mégis: rá kell döbennünk arra, hogy Jézus azzal, hogy kisgyermekként jött közénk, az emberi életet, annak minden korszakában-állapotában vállalta, megszentelte; és megmutatta mindannyiunknak, hogy ez az élet (mindannyiunkét!) a maga teljes egészében a Mennyei Atya akarta, az ő ajándéka! Jézus születésétől fogva tudhatjuk igazán, hogy a mi létünk is, amely fizikai értelemben ehhez a világhoz kötődik, Ővele együtt – aki viszont öröktől fogva van, de mégis közénk jött –, látható módon végtelenné vált. A test föltámadása, a nekünk is megadott örök élet a testvérként közénk született Jézusban vált világossá számunkra, különösen, ha a Karácsonyt a (már a megszületéssel vállalt) Húsvét fényében nézzük.

Mindenszentek – halottak napja

Öregszem! Eme tény nem is inkább magamtól, hanem gyermekeim cseperedéséből ill. környezetem hozzám való viszonyulásából észlelem leginkább. Az idei a tizennegyedik „kettős” ünnepem az újlaki szolgálatban. Mindig (és most is) az az érzésem, hogy tudjuk, ismerjük, szeretjük a „mindszenteket”, de bennünk, magyar keresztényekben, benső világunkban, személyes érintettségünkönél fogva erősebb halottaink kultusza, a *küzdő és a szenvedő egyház képe, mint a megdicsőülteké.*

Élet és halál kérdése, mindig életünk határeseteit jelenti. Belekényszerülünk a „megállásra”, el kell gondolkodnunk alapvető kérdéseinkről (honnan jöttünk, hová megyünk, mi az értelme...), és hívő emberben, mintegy megjelenik az ösztönös, teremtettségünkönél fogva belénk ültetett transzcendens vágy, tekintetünket széttárt kézzel az égre emelve fohászunk...

Minden egyházközségnek elsősorban liturgikus-, imádkozó közösségnek kell lennie! Az imádság alapvető célja Isten dicsőítése, vagyis mérhetetlen szentségének és jóságának megvallása. Isten imádságának be kell töltenie a hívő életét, szüntelenül Isten jelenlétében kell járnia, így minden tevékenységünket a szív folytonos imájának kell kísérnie. Ez bizony sok lemondással, szinte állandó küzdelemmel, belső harccal jár. Az egész aszkézisnek és minden imának a szív tisztasága a célja.

A szív tisztasága pedig nem más, mint az akarat és az értelem nyitottsága Isten felé, megnyugvás Istenben, mely csak a szeretet által valósulhat meg.

A szeretet, mely teljesen Istenre irányul és feléje tart, hogy kívánságainkból és gondolatainkból minden tisztátalan kiégjen, és az ember szívében teljesen eggyé legyen Istenrel. Ebben az imádságban a saját gondolatainknak és érzéseinknek nincs már helye többé, hiszen Isten csordultig tölt bennünket önmagával. A Szentlélek által ihletett egyházi zenében is nem a mű a fontos, vagy szerzője, előadója, hanem az Isten jelenlétében való megállás, az Istenre irányultság, a test és a lélek nyitottsága a jelen lévő Istenre. Szívemnek nyitva kell lennie, hogy a zene megérinthessen engem. Nem én csinállok valamit a zenével, hanem a zene csinál velem valamit, mégpedig a lelkem mélyén. Már nem gondolkodom, hanem hagyom magam a dallamok által kivezetni önmagamából, Isten felé. Nem maradok önmagamnál a zenét szemlélve, hanem lelkemet hozzákötöm és hagyom, hogy az Isten titkába vigyen

engem. Ahogy hozzákötöm lelkemet a hangokhoz, úgy válok egyre szabadabbá önmagamtól. Kiszakadok saját gondolataim kötelékéből, megszabadulok az önmagam körüli keringéstől és egyre mélyebben merülök a szerető Isten titkába, aki már bennem lakik. Izzó tűz járja át egész lényemet. Egyszerre lobban fel a szenvedélyes szerelem forró, örömteli lángja, és a beteljesületlenség pillanatnyi gyehennája, mert ebben a testben most még alkalmatlan vagyok az Istennel való tökéletes egyesülésre. „Zeng a harang hívó szóval, Mindenszentek ünnepén...”, kezdjük az esti Szentmisét egyik legismertebb dallamunkkal, mely segít ráhangolódni az ünnepre. Fontos, hogy akkor is énekeljünk ha „nem olyan a hangunk”!

Az egyházi énekek a már Istenhez emelkedett lélek imádságának legnagyobb példái. Ne tekintsük díszítőelemeknek, melyek kitöltik a liturgia számunkra „üresjáratát”! Aki nem énekel a többiekkel együtt, kivonja magát a közös imádságból, így valójában nem is vesz részt a szent cselekményekben, úgymond kívülállóvá válik.

Amióta eszemet tudom mindig énekeltem. Bármilyen érzés fogott el – félelem, fájdalom, öröm... -, mindig dallamok pajzsával vértetem fel a szívem. Éreztem, hogy „más” állapotba kerülök, már nem vagyok egyedül harcaimban, mert „*miként az angyalok és főangyalok, a trónod körül álló hatalmas égi szellemek, és minden seregek a mennyben, a Te dicsőséged himnuszát zengjük, és velük együtt, vég nélkül énekeljük...*”

Az imádság a világban vívott szellemi harcunk egyetlen és leghatásosabb fegyvere. Dr. Kovács Gábor atya mondta a vasárnapi vesperások előtt, hogy „*Most bevetjük Isten nehéztüzérségét!*”. A világgal szembeni ellenállás, a teljes *Istenfeléfordulás* elengedhetetlen feltétele üdvösségünknek. De abban a tudatban vethetjük bele magunkat bátran ebbe a harcba, hogy Krisztus Urunk szenvedése, kereszthalála és feltámadása által már legyőzte a halált. Tőlünk csak azt kéri, hogy vegyük fel mi is a saját keresztünket. „Édes Jézus neked élek, édes Jézus neked halok...” zengjük teljes önátadásunk jeleként. Szentmisénk végén, az áldozást követő könyörgés után (postcommunio) meggyújtjuk a feltámadás húsvéti gyertyáját (lucernarium), a gyászunk sötétjébe világló reménysugarat és könnyes töredelemmel sóhajtozunk: „Liberá me Domine...” „Ments meg engem, Uram...”

Tóth Miklós Zsolt

Requiem

Október 22-én este a Szent István Bazilikában 1300 ember gyűlt össze, hogy meghallgassa Mozart remekművét, melyet az 1956-os forradalom áldozatainak emlékére adott elő az ez alkalomra egyesített 3 kórus (köztük a mi plébániánké), valamint a Strauss Zenekar és a meghívott szólisták Deák András vezényletével.

A koncertről felvétel készült, s így az megmarad az „örökkévalóságnak”. Mégis azt hiszem, valamit, amit megfogalmazni sem lehet, nem tudtak felvenni a kamerák és a mikrofonok. Valamit örökre elmulasztottak azok, akik nem lehettek jelen. Nem az épület fantasztikus szépségét és fenségességét (pedig állítom, a Bazilika volt a produkció egyik „szólistája”), nem a zene 4-5 másodperces lecsengését, hanem azt az éltető energiát, ami a szívekből származott, s ami a zene átadásából és befogadásából született. A Requiem nagyon nehéz mű: nehéz megtanulni és határozottan kimerítő elénekelni. Tanulása

közben megsejtetem, mit is jelent, hogy Mozart zseni volt, én pedig nem vagyok az. De tudjuk, ha az Úr nem építi a házat, hiába fárad az építő. A résztvevők közül csak mi voltunk egyháziak, s a többiek visszajelzései alapján valami olyan pluszt hoztunk a produkcióba, ami nélkül a csoda nem biztos, hogy megszületik aznap este. Mi keresztények tudjuk, hogy mi volt az a plusz: a föld sója, a világ világozása, Krisztus közvetítése, vagyis az isteni kegyelem, amit méltatlanságunk ellenére is folyamatosan átadunk környezetünknek már csupán azzal, hogy jelen vagyunk.

Hála érte!

Balogh András

Újlaki emlékek nyomában (II.)

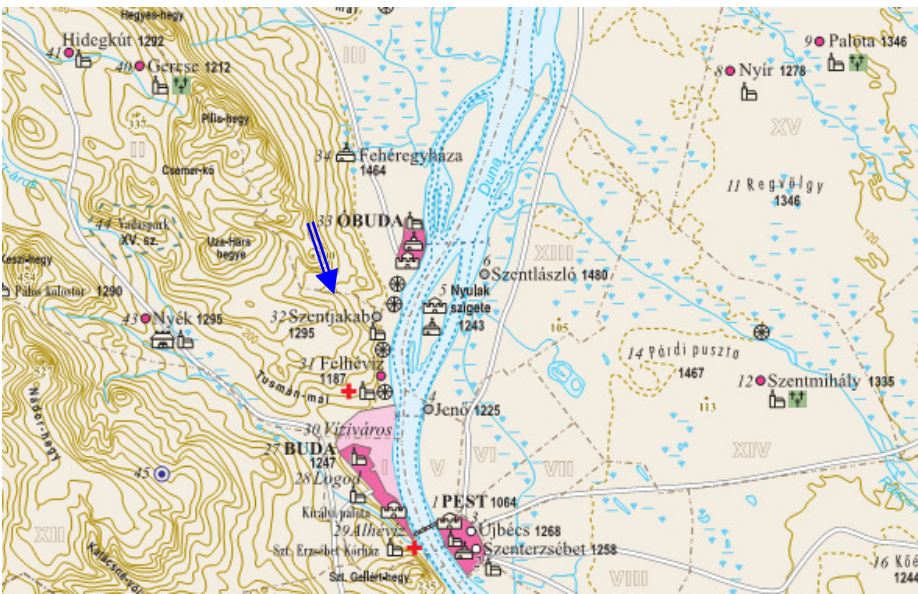
„...az Úr születésének ünnepe táján híre jött annak, hogy a tatárok Magyarországnak Oroszországgal határos vidékeit elpusztították. Ezért azt mondogatták: »Sok olyan újjászületik, ami már elhullott.« ”

Rogierius mester: *Siralmas Ének*

SZOKOLAY ANTAL újlaki plébános könyvében Újlak, mint település kialakulásáról megemlékezve hangsúlyozza: „Egy 1247-ből kelt okirat és Nagy Lajos 1355. évi oklevele alapján minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy Újlak területén a Duna, Határ utca [a mai Nagyszombat utca], Bécsi út közötti földdarabon 1247-ben *Szentjakabfalva* nevű helység állott, mely a veszprémi egyházmegyéhez tartozott és már akkor plébániatemploma volt.” (1)

A település az első írásos említésénél jóval korábban keletkezhetett, amiben a Duna közelsége meghatározó volt. „Szentjakabfalva lassú fejlődés után alakult ki valószínűleg azon halász-tanyák egyikéből, melyeket II. Géza 1148. évi oklevele, majd 1292-ben az óbudai káptalan az esztergomi tartományi zsinaton „tonya” néven említ.” (Szokolay i.m. 8. - 9. o.)

Budapest területe a középkorban (1241-1541)(2)
(Szentjakab egy rekonstruált térképen)

Száz évvel azután, hogy alapító elődeink megvetették lábukat a budai Duna-part egyik halásztanyáján, a falun átsöpört a tatárjárás hulláma. Útjába került a hódítóknak, és az 1242. évi téli hadjárat során átélte addigi legsúlyosabb megpróbáltatását, a falu szinte teljesen elpusztult.

A muhi csatából Batu kán gyors menetben Pest ellen indult. IV. Béla (3) Geregye Pál országbíró bízta meg a Duna-vonal védelmével, aki maroknyi, de rendezett sereggel szállta meg a dunai partot. Katonái figyelmesen őrizték a vizet, s a jobbparton folyton törték a jeget,

valósággal harcot vívtak a természettel, de a tél annyi havat, jeget hozott, hogy ami már régen nem történt meg, a Duna befagyott. A tatárok nem bíztak a jég erősségében, s ezért sok lovat, barmot hajtottak a partra s azután visszavonulást színlelve, három napig nem mutatkoztak. Majd a lesben álló tatársereg február első napjaiban átkelt a Dunán Pest fölött. Tamás, spatatói főesperes egykorú írása (4) szerint „a tatárok Kadan vezérlete alatt az 1241-42-ki szigorú télen átkeltek a Dunán és „Budaliát” fölégették, kirabolták. Ez a Budalia nem lehetett más, mint *Budaalja, vagyis Óbuda alsó része: BUDASZENTJAKAB.*”

Dr. Ráday Lóránt

(1) Dr. Szokolay Antal: *A budapest-újlaki róm. kath. egyház évkönyvei I. Budapest, 1926. 6. – 7. oldal*

(2) Irás Krisztina: *Budapest történeti topográfiája - ELTE Budapest, 2003.*

(3) Batu-kán a magyar király üldözését átengedte másnak. IV. Béla az őt üldöző Kádán - Ogotáj nagykan fia - elől a dalmáciai Spalatóba (a mai Splitbe), s onnan Trau szigetére menekült.

(4) Szokolay A.: i. m. 11. o.

Szép kis Mákvirágok...!

„1986. szeptember 27-én találkoztunk legelőször velük. Elég bátortalanul viselkedtek, a helyükben én is az lettem volna. A mentségükre legyen mondva, hogy csupán csak egy szem fiú volt jelen, kit azóta sem láttunk.” A Mákvirág közösség naplójából való az idézet, ez volt az első bejegyzés, de azóta is telik, telik a napló, immáron több mint 23 éve. Az első tokodi tábortól az idei velencei közösségi napokig, rengeteg kirándulás, születésnapozások, karácsonyi ünnepek, lelki programok színesítik az életünket, és adnak többet, mint egy egyszerű baráti társaságnak: megtartó erőt, biztos kötődést, kapcsolódást a legfontosabb értékekhez.

A kezdetek után a közösség is átalakult, hiszen a vezetők megházasodtak, „kiöregedtek”, ezért összevontak közösségeket, jöttek új emberek, elmentek régiek, kicserélődött a társaság, és még változik ma is, de az alaphangulat, a vezérmotívum, a közösség lelkisége nem változott. Hogy nem bomlik fel 23 év alatt egy közösség, amely 8-10 éves gyerekekkel indult? Talán mindig van valaki, vannak valakik, akik fontosnak tartják, hogy működjön, és mindig vannak olyan tagok – még ha ezek változnak is –, akik a közösséget mozgatják és összetartják. De persze ez nemcsak a mi eredményünk, reményeink szerint mindig van Valaki, Aki akarja, hogy megmaradjunk. Az utóbbi években a tagok családi állapotában – természetes módon – változás állt be, ugyanis sokan megházasodtak. Mára már többségben vannak a házastagok. A napokban várjuk a harmadik „Mákvirág babát”: Orsi és Andris gyermekét. A nyáron született Erika és Csaba kislánya, Áron. Míg Brózik Anna és Laci kislánya, Attila nyáron már második születésnapját ünnepelte.

Ez idő alatt sokunk távol is költözött Újlakról. A családi élet és a nagyobb távolság a rendszeres találkozóinkra is hatással van: sokszor kisebb létszámban vagyunk ugyan jelen, de a heti egy alkalmas péntekenkénti találkozást nem szeretnénk ritkítani. Ebből is látszik, hogy mostanság nagy változások közepette vagyunk, és próbáljuk megtalálni azt az utat, amely mentén a közösség tovább működhet. Ebben az útkeresésben és az életutunk során felmerülő kérdéseink megválaszolásában nagy segítségünkre van Mészáros Tibor, akivel havonta egyszer találkozunk immár hatodik éve. Tibor beszélgetéseket vezet és bibliai részeket dolgoz fel velünk. Ezen kívül a közösségi alkalmakkor többször tartunk imaalkalmakat, „hogyvagy kört”, amikor mindenki elmondja, hogy mi foglalkoztatja, és hogy érzi magát, valamint sokszor játszunk. Nyaranta pedig egy hétre közösen is el szoktunk utazni egy hosszabb kikapcsolódásra.

Számos tagunk részt vesz más közösségek életében is. Rendszeresen járnak Mákvirágok a *Hit és fénybe* (ahol értelmileg sérült felnőtteket segítenek) és az *Új Jeruzsálem* karizmatikus közösségbe. Három tagunk – Emese, Vera és Matyi – pedig évek óta terelgeti a *Nemhalak* ifjúsági közösséget.

EMESE
Tájépítész

DÓRI
Újságíró

GÁBOR
Gyermekorvos

MATYI
Programozó matematikus

VERA
Tanítónő

ANNA
Biológus

ANDRIS
Rajztanár

ORSI
Gyógypedagógus

ANNA
Kertészmérnök

ERIKA
Banki ügyintéző

KATI
Angoltanár

GÁBOR
Adományszervező

Ifjúsági közösségek napja

November 28-án összegyűlik Újlak minden ifjúsági közössége. Sajnos minden közösség kicsit elszigetelten éli életét plébániánkon. Ezért arra gondoltunk összeismertetjük az egyes közösségeket és tagjaikat egymással. Ezen a szombaton reményeink szerint megtelik a plébánia.

10 órától du. 5-ig vidám játékokkal, meleg ebéddel, sporttal, kézművessel töltjük el a napot, amit koszorúköttéssel és szentmisével zárunk. Reméljük, ez az alkalom lehetőséget teremt egymás megismerésére, sok

vidám perc eltöltésére és nem utolsósorban rájövünk, hogy nem egyedül vagyunk, hanem nagyon sok fiatal él környékünkön, akikre számítani lehet.

Szeretettel várjuk az ifjúsági közösségek minden tagját erre a napra. S ne felejtjük, minden csak akkor működik, ha jelenlétünkkel hozzátevéssük a magunk kis lépését a közös élményhez és lelki gazdagodáshoz.

Laseczky Kriszta

Miserend:Újlaki plébániatemplom:hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰**Gyóntatás:** szentmisék előtt, csütörtök este 3/4-1/2 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.**Szentségimádás:** minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után 1/2 8-ig.**Zsolozsma:** péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰**Gyermekeinkért** ajánljuk fel minden hónap 21-én (ha vasárnap 9-es vagy) az esti 6 órás misét.**Imaest:** minden hónap harmadik hétfőjén az esti szentmise után, kb. 18³⁰-kor.**Plébániánk rendszeres programjai:****Iroda** (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.**Karitás:** (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.**Nyugdíjas klub:** minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.**Teadélelőtt:** a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után, a Szent Erzsébet hittanteremben.**Játszóház:** minden csütörtökön 10-12 óráig a Szent István teremben**Kóruspróbák:** kedden és csütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.**2009. November**

„Kövessetek engem, és én emberek halászává teszek titeket” (Mt 4,19)

1. V.	MINDENSZENTEK
ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP	- III. zoltárhét
2. H.	Halottak napja	
4. Sze.	Borromeo Szent Károly püspök	
5. Cs.	Szent Imre herceg	
8. V.	ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP	- IV. zoltárhét
9. H.	A lateráni bazilika felszentelése	
10. K.	Nagy Szent Leó pápa és egyháztanító	
11. Sze.	Tours-i Szent Márton püspök	
12. Cs.	Szent Jozafát püspök és vértanú	
15. V.	ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP	- I. zoltárhét
19. Cs.	Árpád-házi Szent Erzsébet	
21. Szo.	A Boldogságos Szűz Mária bemutatása a templomban	
22. V.	KRISZTUS KIRÁLY
ÉVKÖZI 34. VASÁRNAP	- II. zoltárhét
24. K.	Dung-Lac Szent András és társai vértanúk	
29. V.	ADVENT 1. VASÁRNAPJA	- I. zoltárhét
30. H.	Szent András apostol	

Hírek

Október 1-én, csütörtökön újra indult a **játszóház** 10-12 óráig. Szeretettel várunk minden 0-5 éves korú gyereket kísérővel a Szent István teremben. A részletekről Ordódy Klára ad felvilágosítást (20/512-6605 vagy babamamauljak@gmail.com).

A hagyományos műsoros **jótekonysági estünket** („Pozsgai-est” az öregek karácsonyi megajándékozására) **november 14.**, szombat estére tervezzük. Fiataljainkat és hajdanvolt fiataljainkat egyaránt kérjük, komoly és derűs műsorszámokkal tegyék színessé az estét, és fellépési szándékukat mielőbb jelezzék Németh Anikónak, Szaszovszky Józsefnek vagy Sönfeld Mátyásnak. A potenciális közönséget pedig arra kérjük, tartsa fenn naptárában ezt az estét a plébániai műsor megtekintésére.

November 19-én az esti szentmise után plébániánkon is **bemutkozik a Domus Familias Alapítvány**. Sebesi Halmagyai Ildikó olyan nagyszerű dolgot csinál, mint Bőjte Csaba Déván, ők lesznek vendégeink a Szent István hittanteremben.

November 28-án ifjúsági közösségek napja és du. adventi koszorúkötés.

Az **Újlaki Sarlós Boldogasszony Kórus** tagfelvételt hirdet!

Szeretettel várunk minden kedves énekelni vágyót kortól, nemtől, kottaolvasástól függetlenül, minden kedden és csütörtökön 19.00 órától a Szent István hittanteremben.

Családi események**A keresztség szentségében részesült:**

Október 11-én Budainé Illés Viktória, október 18-án Árvai Zsombor Gábor

Örök hűséget esküdtek egymásnak:

Október 3-án Háger-Veress Zoltán és Udvary Anna, továbbá Lukács Péter és Tulogdi Zsófia, október 18-án Hajba Áron és Farkas Zsófia

Halottaink:

Molnár Istvánné (85),
Hivessy György (63),
Smaraglay Péterné (72),
Radványi Miklós,
Szabó István (76)

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős szerkesztő:** Dr. Beran Ferenc plébános, cikkeket-híreket az ujlakiplebanos@gmail.com címre, vagy a Felhévízi úti postáladába várjuk, **lapzártá:** minden hónap 20-a.